

Vad jag vill gömma från påsken

eller de viktigaste frukterna av Kristi död och uppståndelse, sådana de framlysa i påskdagens historia

På Jesu uppståndelses dag ser jag åter paradiset, ja, himmelen och vårt förlorade barnskap hos Gud återställda; jag ser änglar tala med människor såsom med syskon; jag hör Guds Son kalla syndare för sina bröder; jag ser, att synden är försonad, att hans trogna äro frigjorda, rättfärdiga och rena ifrån synden, nämligen i avseende på tillräknelsen, enär Petrus med sitt svåra fall och de andra lärjungarna med sina försyndelser, tvistandet, sovandet, flyendet etc., nu likväl voro Kristi älskade »bröder»; jag ser, att lagen icke mer får döma över dem, som äro i Kristus, då den nu icke kunde förhindra dessas broderskap med honom; jag ser, att döden icke har makt att behålla oss efter vår uppståndne broder är en »förstling bland de avsomnade» (1 Kor. 15:20); jag ser, att likasom Gud i paradiset vandrade bland människorna, såsom med sina barn, så går ock Jesus med sin nu förklarade himmelska kropp med de två lärjungarna till Emmaus och till de elva genom stängda dörrar och försvinner ögonblickligt, såsom aldrig före sin död, varmed han visar, huru han skulle vara osynligen med oss alla dagar intill världens ände.

Ack ja, ehuru djupt förborgat och övertäckt av denna tidens vedermöda, av synd och kval och sorger, så döljer sig dock därunder ett återställt himmelrike. Men det står om de två lärjungarna, som gingo till Emmaus och ovetande talade just med densamme Herren, som de så bittert saknade, »att deras ögon voro förhållna, så att de icke igenkände honom». Just så är det ock oftast med oss. Våra ögon äro förhållna, därför gå vi mitt i största härlighet fulla med jämmer och sorg, mitt i en omätlig rikedom så fattiga, att vi kunna dö av bekymmer. Om Herren blott öppnade oss ögonen, så skulle vi se, att allt är fullkomnat, som redan i paradiset och alltsedan var lovat - att syndafallet är gottgjort och det förlorade barnskapet och himmelen äro återställda.

Låtom oss litet bättre betänka de vidrörda punkterna av påskdagens historia. Det första, som möter oss vid Jesu grav, är änglar, »två män uti skinande kläder», som förtroligt tala med kvinnorna och underrätta dem om allt, som hade skett, och sade: »Rädens icke I; ty jag vet, att I Söken Jesus, den korsfäste. Han är icke här; ty han är uppstånden, såsom han hade sagt. Kommen och sen rummet, där Herren har legat» o.s.v. Så voro himmelska änglar de första budbärarna om Jesu fulländade försoningsverk, såsom de ock voro de första, som förkunnade hans födelse. Här sannades visst Jesu ord: »I skolen få se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned över Människosonen.» Här är visserligen himmelens port och steg, där det dödade Guds Lammets huvud vilar på stenen, och där änglar stiga upp och ned. Här kan man med ännu djupare sanning, än den uppvaknade patriarken, säga: »Detta måste vara en helig plats, här bor för visso Gud och här är himmelens port.» Här nalkas, icke i drömmen, utan för vakna ögon, icke i nattens dunkel, utan i den klara morgonens ljus, himmelska änglar. Och de bliva icke blott sedda, utan de tala, de undervisa människorna.

Det är alltså icke en dunkel, hemlighetsfull förbindelse mellan himmelen och jorden; nej, skiljemuren mellan de saliga änglarna och de syndiga människorna är borta; en fullkomlig och uppenbar förening mellan änglar och människor är kommen, så att de förra nu på mänskligt sätt umgås med människor, på det människorna en gång må på änglars sätt umgås med dem. Vad Gud i begynnelsen sammanfogat, men satan genom synden åtskilt, vad som sedermera å ömse sidor långtat efter återställelse, det har åter inträtt i sitt ursprungliga förhållande, så att de skilda åter mötas vid Jesu grav - änglarna och människorna. O, det är ljuvligt att se denna återförening och att se änglarnas ödmjuka villighet att tjäna de fallna människorna, som äro kallade till arvingar av den eviga saligheten.

Kristus har omtalat, huru änglarna glädja sig över en syndare, som omvänder sig; vem kan då fatta dessa himmelska vänners glädje en sådan dag, då de hade att förkunna människorna den fullbordade försoningen? Jesus är uppstånden, döden är övervunnen och uppslukad av livet; synden är försonad, lagen uppfylld, förbannelsen borttagen, rättfärdigheten tillfredsställd, och Gud är nöjd; allt, som satan fördärvat, är nu åter gott, och icke helvetet, utan himmelen, icke de onda andarna, utan Herrens änglar skola taga de frälsta själar till sig. Däråt fröjda sig änglarna, däröver jubilera deras körer; nu skola ofta, till deras glädje, syndare göra bättring, och mången Lasarusjäl av dem föras till sitt eviga hem.

Vem skulle hava bebådat människorna denna glada tid? Det finnes icke i helaskapelsen några villigare och gladare budbärare och icke heller några trovärdigare. Änglarna hava den renaste vilja och den klaraste kunskap, så att våra arma tvivel borde dock vika för sådana budbärare. Ja, om dessa måtte vi väl med Jesaja utropa: »Huru ljuvliga äro på bergen budbärarens fötter, som förkunna frid, som båda fröjd, som förkunna frälsning, som säga till Sion: Din Gud är din konung.» Så fröjden eder då, I Sions barn, åt dessa goda budbärare, dessa våra himmelska vänners budskap, vilka i tid och evighet äro utsända till tjänst för deras skull som skola ärva frälsning! En gång, då våra själar och kroppar blivit befriade från alla band och allt omgivande dunkel, skola vi bättre lära känna och prisa Gud för denna vår himmelska omgivning, änglarna. Då aposteln skriver till den ännu på jorden stridande församlingen, säger han likväl: »I haven kommit till det himmelska Jerusalem och till de otaliga änglar» (Heb. 12). Då måtte vi väl säga, att himmelen är åter förenad med jorden, syndafallet gottgjort och paradiset åter öppnat.

Det andra och mest märkvärdiga, som vi förnimma vid Jesu grav, är, att Kristus nu förer ett nytt tal och kallar sina lärjungar bröder. Maria Magdalena står vid graven och gråter; Jesus uppenbarar sig för henne och säger: »Gå till mina bröder och säg dem: Jag far upp till min Fader och eder Fader och till min Gud och eder Gud» (Joh. 20:17). Och detta var det första, som den uppståndne Frälsaren talade efter sitt stora verks fullbordande; och vi märka i orden en påtaglig omsorg hos honom att fästa uppmärksamheten på ordet »bröder», då han med en så synnerlig vidlyftighet uttrycker detsamma, sägande: »Min Fader och eder Fader; min Gud och eder Gud.» Då vi härjämte även betänka, att Kristus icke före sin död brukade tilltala sina lärjungar med brodersnamnet - han hade väl förut kallat dem vänner och bevisat dem all kärlek samt i allmänna ordalag förklarat, att »den, som gjorde hans Faders vilja, var hans broder och syster och moder»; men han hade dock icke bestämt tilltalat dem med namnet »bröder» - utan det är först nu, då det stora försoningsverket var fullkommat, då syndafallet var gottgjort, ormens huvud krossat, synden försonad och den eviga rättfärdigheten framhavd, och således »människornas ursprungliga barnskap hos Gud var återställt» - det är nu han begynner bruka det namnet »bröder» och säger: »min Fader och eder Fader, min Gud och eder Gud» - visst är det betydelsefullt, visst må man stanna och betänka det! Och att detta var det första, Herren talade efter sin uppståndelse, får en ny märkvärdighet, då vi besinna, att detta just var det stora målet för hela Kristi försoning, nämligen, att återställa vårt i fallet förlorade barnskap hos Gud.

Ty allt, som eljest uträttades, såsom att synden försonades, lagens förbannelse borttogs och den eviga rättfärdigheten framlades (Dan. 9:24), allt är blott delar av ett enda stort verk, nämligen vårt förlorade barnskaps återställelse. Ty detta är ju hela huvudsaken, att människan i begynnelsen var skapad till Guds barn och arvinge; och när detta hennes barnskap genom syndafallet förlorades, skulle »kvinnans säd» återställa detsamma. Ut i barnskapet hos Gud förenar sig all salighet; ty äro vi barn, så äro vi ock arvingar etc. Det var således återställelsen av detta, som utgjorde målet och sammanfattningen av allt vad Kristus, såsom vår andre Adam, skulle uträtta. Den, som förstått detta, skulle efter Kristi fullbordade försoning av sig själv kunnat fråga: Är då nu vårt barnskap hos Gud återställt? Äro vi nu återbragta till det i fallet förlorade förhållandet till Gud? Och nu kommer här Herren Kristus själv och säger det - och det är det första han talar efter sin uppståndelse, och han har en synnerlig omsorg om att man skall märka, vad han säger: »mina bröder - min Fader och eder Fader - min Gud och eder Gud» - »min och eder! min och eder!»

Den, som icke här förnimmar något stort och gudomligt, måste hava alldeles »förhållna sinnen». O, så märkvärdigt! Kristus själv, Herren av himmelen, Guds evige Son som först kom och blev en människa såsom vi och nu fullbordat återlösningens verk, han säger om arma, skräpliga lärjungar: »mina bröder - mina - bröder - min Fader och eder Fader!» Så har Herren nu nedbrutit skiljemuren, så äro nu åter Gud och människorna förenade, så är nu det förlorade återställt: barnskapet hos Gud. Så har nu Guds Son, såsom aposteln säger, blivit den förstfödde bland många bröder (Rom. 8:29); märk: »den förstfödde bland många bröder». Vad hör jag, vad hör jag? Om vi ock ofta betraktat denna underbara brodershälsning, hava vi dock knappt gjort den ringaste början. Här är ett djup och en höjd, som går över all vår fattningsförmåga; gåvan är alltför stor och våra hjärtan alltför trånga.

*»Från djup och till djup i Guds eviga råd
Serafen ej blickar ett under av nåd
Mer stort och mer saligt än detta.»*

Men skulle ännu någon säga: »Ja, det var lärjungarna, dessa Jesu närmaste och trognaste, som hade följt honom i mer än tre år, och som voro fromma och heliga - det var dem han kallade bröder - vad angår detta oss?» - så vilja vi blott svara: »Har du ännu icke förstått, att detta broderskap med Kristus är detsamma, som vårt barnaskap hos Gud, och att detta var själva huvudmålet för hela Kristi försoning, som ju icke skedde blott för några få vänner, utan för hela världen? Har du ännu aldrig menat eller ens eftersinnat, vad du kanske tusende gånger sagt inför Herren: 'Fader vår, som är i himlarna'? Visserligen är det något för orimligt för förnuftet och känslan, att vi arma syndare skulle tänka på delaktighet i denna höga ära och nåd, att vara Kristi bröder; men vad säger skriften? Vad säger Kristus själv om den allra högsta nåd, som han tillägnade sina lärjungar, nämligen den innerliga förening med honom, om vilken han sade, att den var lika med hans och Faderns enhet: »Jag i dem och de i mig, såsom du, Fader, i mig och jag i dig»? Var det endast lärjungarna detta gällde? Nej, så säger Herren: »Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem, som genom deras ord skola tro på mig, på det att alla må vara ett, såsom du, Fader, i mig och jag i dig.»

Det skulle således gälla lika för alla tider och släkter; det, som gällde för lärjungarna, skulle gälla för alla, »som genom deras ord skule tro på honom». Detta är allt för orimligt stort, det är sant; men har väl Kristus haft anseende till person? Gud, alla människors skapare och frälsare, ser icke efter personen, utan efter människan. Icke ens Kristi egen moder fick hava något företräde, såsom vi se av Luk. 8:19-21 och kap. 11:27-28; utan allt, som heter människa, var för honom lika; det är blott människan, som är så dyr för hans ögon, och icke den och den personen, med den skillnad allenast, att de trogna ligga i hans sköte, äro hans lust och fågnad, då de otrogna äro sorgebarn, fjärran från hans famn. Så gäller då detta broderskapet icke blott de första lärjungarna, utan även oss alla, som genom deras ord tro på honom. O, stora härlighet! O, eviga fröjdekälla! Var och en ibland oss, som genom deras ord börjat tro på honom, har samma lott som de uti denna hans ljuvliga tillsägelse: mina bröder - min Fader och eder Fader, min Gud och eder Gud.

Vad som nu gör denna brodershälsning allra märkvärdigast, och varför lärjungarnas hjärtan måste hava alldeles försmält, och våra hjärtan ännu borde försmälta, är, att den tillsändes lärjungarna just i en sådan tid, då de hade mer än någonsin i sitt liv försyndat sig. Låtom oss betänka, huru de förhöll sig i den sista stund de voro med honom, före erhållandet av denna hälsning, nämligen på torsdagsaftonen, då han skildes från dem. Efter anammandet av två sakrament, och sedan Herren med mycken rörelse hade hållit ett ömt avskedstal till dem - vad hände? Jo, att Petrus denna samma afton av människofruktan uppenbart förnekade sin trogne Herre och Frälsare, att han lät osanningens ord gå över sina apostaläppar och - det är rysligt att utsäga - bekräftade dem med förbannelser; vidare: att de andra lärjungarna förut på aftonen tillika med Petrus kommo i tvist om vem som vore störst; och sedan, då Jesus svettades blod, då »förmådde de icke vaka en enda timme med honom»; då Jesus fängslades, då flydde de - allt så svåra synder och fall, att man undrar, att de icke förgingos av sorg. Och de förstodo ganska väl det syndiga häri; ty när Jesus förutsade, att de skulle denna natt taga anstöt av honom, då försäkrade de, att de skulle hellre dö med honom, och då Petrus hade förnekat, gick han ut och grät bitterligen. Och märk, efter allt detta hade de aldrig fått tala ett ord med Jesus, förrän de nu erhålla denna brodershälsning.

Tänkom oss, vilken sammanställning! Det finnes intet ord, som kan uttrycka det hjärtslitande i en sådan erfarenhet - och å andra sidan det härliga bevis, som häri ligger, på vad Kristus med sin försoningsdöd uträttade. Här se vi nu åter frukten av Kristi död och uppståndelse, nämligen att synden är till sin fördömande kraft tillintetgjord, så att den icke tillräknas och fördömer dem, som tro på honom; att lagen är så tillfredsställd, dess dom och förbannelse så borttagen, att dessa svåra fall och synder icke ett ögonblick rubbade deras nådestånd. Här se vi nu, vad det ordet innebär: »Kristus har blivit utgiven för våra synders skull och uppväckt för vår rättfärdiggörelses skull»; och åter, då aposteln säger: »Om Kristus icke är uppstånden, så ären I ännu i edra synder.» Där märka vi, att apostlarna på allvar trott, att de icke mer voro i sina synder och det blott därför, att Kristus hade för dem dött och uppstått; ty han säger: »Om Kristus icke är uppstånden, så ären I ännu i edra synder»; men om Kristus däremot är uppstånden, då ären I icke uti edra synder. Ja, detta ser jag här med ögonen, då Kristus efter så svåra försyndelser av sina lärjungar börjar med att kalla dem bröder och just skyndar att framför något annat tillsända dem denna hälsning. Jag ser således, att vi genom Kristus hava ett sådant nåderike, att synden aldrig skall tillräknas oss, så länge vi förbliva hos honom; vi skola väl tuktas och straffas, våra synder skola väl hemsökas med ris och våra missgärningar med plågor, men nåden, själva nåden och barnskapet i himmelen, de skola vara orubbliga, så länge vi ännu med allt vårt elände hålla oss till Kristus, döma oss själva, gärna vore våra synder kvitt, men emellertid hålla oss till Kristus och söka i honom både

vår rättfärdighet och vår helgelse. O ja, vi veta allt detta; vi veta, att det är huvudsumman av allt Guds evangelium, att Kristi blod renar oss från alla våra synder, och att det är ett fast ord och värt att på allt sätt mottagas; men så snart det på rätt allvar gäller, då äro vi på stunden lika olärda i detta stycke.

Nog kunna vi tro, så länge vår kristendom går någorlunda efter vägen, och då vi sitta med andakt i påskbeträktelsen; men tänk, då något dylikt händer oss, som hände lärjungarna! Tänk om någon av oss skulle så gruvligt försynda sig, skulle av förskräckelse rent av förneka vår Herre eller tala uppenbar osanning och förbanna sig därpå - det vore ju förskräckligt! Tänk, om några av oss, då vi ginge från Herrens bord, skulle tvista på vägen om vilken av oss vore störst! Det är ohyggligt att nämna, men det är ju taget ur själva historien. Och tänk nu, huru skulle vi då kunna tro? Det vore ju omöjligt annat, än att hela vårt väsende skulle bäva, vi skulle råka i förskräckelse och mörker, så framt vi icke vore tjusta av en inbillningstro, som djävulen understödde. Och dock se vi, att även i så ohyggliga händelser Kristi blod likväl gäller mera. Därför borde vi, mitt i förskräckelsen, likväl icke släppa hela trosfästet, utan ännu hålla i och tro en all vår synd övervägande nåd. Men i sådana tider lära vi erkänna, att med allt det evangelium, vi hava i huvudet, hava vi knappt ett senapskorn av tro i hjärtat.

Vi äro sådana troende, att vi vilja med munnen erkänna, att vi äro stora syndare, som blott i Kristi blod hava vår rättfärdighet, men som på samma gång i vårt inre skola hava det tröstliga medvetandet, att i äro ganska fromma och goda kristna. Påkommer någon allvarsam försökelse och verklig synd, då är Kristi blod icke mer gällande, då är det ute med vår rättfärdighet och tröst. Men så skulle det icke vara! Att vi fälla modet, ja, gå ut och gråta bitterligen, det är alldeles i sin ordning; men att helt bortkasta sin tröst, helt släppa fästet, det är icke att rätt känna, vad Kristus uträttat, det är icke att giva Lammet dess ära, det är icke att tro, såsom apostlarna, att om Kristus är uppstånden, då äro vi icke i våra synder.

Nu skola vi likväl besinna, att med en så halv tro skola vi aldrig kunna hålla ut i denna strid; ty förr eller senare komma dock svåra försökelse. Det är alldeles obegripligt, förr än vi erfarit det, vilka förskräckliga saker som kunna angripa de troende, i synnerhet vissa bland dem, vilka våldsamma frestelser, starka och ihärdiga, och vilken ömklig svaghet - såsom de anförda exemplen av lärjungarna visa. Trots allt vad vi läst, hört och tänkt därom, så blir likväl erfarenheten ännu svårare, när den kommer; därför se vi, huru de mest upplysta kristna äro nära att alldeles förgås för synd och djävulsanfall, när den onda dagen inträffar. Det är då av nöden att något grundligare känna, vad Kristus uträttat, och i tid bereda sig på drabbningen, icke blott med vaksamhet och bön mot själva frestelsen, utan ock med en daglig tillväxt i Kristi kunskap.

Vi böra därför lära oss tänka och tala så, som Luther skriver härom: »Det är sant, att jag har syndat och är alldeles ovärdig till detta broderskap med Kristus; men om jag därför icke mottoge och trodde detta broderskap, som dock icke jag eller någon människa, utan Guds evige Son med sin död förvärvat mig, så gjorde jag utom andra synder även den, att jag förnekade Kristi verk och beskyllde honom för lögn, därifrån Gud mig nådigt bevara! Jag vill därför hellre säga så: Jag vet väl, att jag är en ovärdig människa och mer värd att vara djävulens än Kristi broder; men nu har Kristus sagt, att jag är hans broder, såväl som Petrus, emedan han har dött såväl för mig som för honom, och han var en syndare såväl som jag; och Kristus vill allvarligen hava av mig, att jag utan allt tvivel skall tro honom och icke akta, att jag är ovärdig och full med synd, helst han själv icke vill akta det eller komma ihåg det. När nu han icke vill veta därav, utan vill låta det vara såsom alldeles dött och nedmyllat; varför vill då jag icke låta det så vara, och endast av hjärtat tacka, lova och älska min käre Herre för en så outsäglig nåd? Fast jag är besvärad med synd, bör jag därför icke avslå hans stora nåd och tillbjudna broderskap. Tror jag det icke, så är det min egen skada; men det är därför ingen lögn, utan står hos honom fast.»

Men det är ännu en tröstlig sak, vi se på påskdagen, nämligen huru Jesus på aftonen går med de två bedrövade lärjungarna på vägen till Emmaus, och huru han, för dem okänd, talar med dem i deras bedrövelse och återställer deras förstörda tro, ja, omsider skänker deras hjärtan ett fullt mått av glädje, då han uppenbarar sig för dem, i det han bryter brödet. Där har han med sina gärningars himmelska vältalighet antytt för oss, huru han också vill vara vår medvandrare genom detta arma livet och, i synnerhet då vi i otro och mörker irra bort ifrån den övriga hjorden, vara vår gode herde, som lämnar de andra fåren, vilka äro i gott förvar, och går efter det, som är borta, till dess han finner det. Även denna tröst är oss alldeles oundgänglig. Vi skola tusende gånger förloras i denna farliga värld, om icke han själv också bevarar oss, uppsöker oss på våra villlostigar, igenhämtar oss och på nytt förer oss tillbaka till Guds rätta nåd. Vi kunna omöjligen så vaka, att icke än synder, än villfarelser

eller åtminstone otrons mörker omvärver oss, så att vi icke ens veta, vart vi äro komna. Då sucka vi: Ack om jag visste, var jag håller till! Allt är dött och mörkt i mitt hjärta; varken ordet eller bönen smakar mig, det är allt dött. Kristus är förlorad, jag är bortviken, det är min egen skuld, jag har syndat o. s. v. Se, under sådana tider äro vi på dessa två lärjungars väg; och fastän detta mörker icke är det farligaste, där man dock själv suckar efter ljuset, så är det likväl sådant, att om Herren lämnade oss åt oss själva, så vore vi förlorade. Så var det ock med dessa lärjungar. Men mitt i deras mörker, »där de gå och äro bedrövade», så går Herren med dem; men om någon hade sagt dem det, så hade det varit för dem den största orimlighet; de trodde, att han var död, och omtalade detta för honom med djupaste mening och veta icke, att de just tala med honom, vilken de sakna. Se, vilken märkvärdig bild av vårt tillstånd under mörka stunder! Så sannas visst Luthers ord, att när du känner dig alldeles död, utan tro och utan kärlek och utan all omsorg och längtan därefter, »då ser han dig djupare in i hjärtat och finner, att du skulle dock icke hava något emot, om ditt hjärta vore helt brinnande av tro och kärlek». Och där det så är, att det just är saknaden av detta liv, av tro, av kärlek, av Kristus, som gör dig största sorg, där äro icke Kristus och tron döda, där är han icke fjärran, där går han i detta sällskap till Emmaus. Och det är först efteråt, när han förklarar oss skrifterna och låtit sig igenkännas och våra hjärtan bliva brinnande - det är först då vi förstå, att vi icke voro alldeles liknöjda om honom.

Men lovad vare Herren! Vi hava en ännu större tröst i den gode herden, än att han skall blott uppsöka och trösta de redliga, men i mörker stadda själarna! Nej, han skall ock uppsöka och hjälpa dem, som äro mer verkligt bortkomna. Sådant innehålla hans ord därom, och sådant alla skriftens exempel av hans huldhet. Således huru helst det än kan vara med dig, så är han den ende hjälparen. Han är den ende, som kan rätt känna, huru vi hava det, och den ende, som kan hjälpa det, som är illa. Är det så, att du icke kan med trygghet bedöma ditt tillstånd, så är han den, som kan rannsaka njurar och hjärtan, och säger själv om hjärtat: Ho kan känna det? Jag, Herren, utrannsakar hjärtat och prövar njurarna, säger han.

Lovad vare Gud, att han icke sagt, det vi skulle kunna göra det! Huru skulle jag kunna våga min själs eviga välfärd på min egen prövning? Men då han lovat göra det, och jag själv, misstänksam angående mitt eget hjärta, oupphörligt suckar ur mitt mörker Davids bön: Utrannsaka mig Gud och känn mitt hjärta m.m., då vet jag så visst, som att Gud är trofast och sannfärdig, att han omöjligen kan låta mig ändå ovetande förbliva på en olycksväg; jag grundar det på Guds eget fullkomliga väsende. Han är ock den ende, som kan verka uti mig allt, som är mig nödigt: han kan väcka, förkrossa, och han är trons begynnare och fullkomnare; »Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull». Gud vare lov, att han aldrig sagt, det vi skulle kunna göra det, utan tvärt om: Jag, jag är Herren, och utom mig är ingen Frälsare. Mig förutan kunnen I intet göra. Således, vad helt som fattas, han är den gode herden och hjälparen. Kan du icke rätt ångra synden; han kan sönderslå berg, även ditt hjärta. Har du ett mycket ont, orent och falskt hjärta; han är den ende, som kan skapa i oss ett rent hjärta och giva oss »en ny, frimodig ande». Han är den ende, som kan hjälpa allting. Stanna och betänk detta. Ty nästan all vår nöd och hjärtepin kommer därav, att vi gå och inbilla oss, att vi själva skola verka dessa omskapelser i oss, och icke Besinna, att det är han, som gör allt.

Men varför varda då icke alla människor frälsta, varför verkar han icke hos alla? De helbrägdä söka icke läkare, utan de kränka. Giv akt på våra lärjungar! De gå och äro bedrövade på vägen och tala om honom. Det är hos sådana, han kan verka. Och ingen, som i sitt mörker ännu umgås med hans ord, i synnerhet om han kan tala med en broder om sin saknad av Frälsaren, ingen sådan skall någonsin komma på skam. Vid ordet eller brödsbrytelsen skall han alltid återigenkänna sin Frälsare och hans hjärta bliva brinnande; ty en sådan broder och en sådan god herde hava vi. Amen.

– C-O Rosenius

(Trettonde årgången, år 1854)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com